

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4608/2020
19.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Димитрије Живков, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Вукица Мидоровић, адвокат из ..., ради вршења родитељског права, одлучујући о ревизији тужиоца и ревизији тужене које су изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 213/2020 од 25.06.2020. године, у седници већа која је одржана дана 19.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизија тужиоца и ревизија тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 213/2020 од 25.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П2 536/19 од 28.02.2019. године, ставом првим изреке констатовано је да се мења пресуда Првог основног суда у Београду П2 1831/16 од 10.05.2018. године у ставу другом изреке, па се деца странака малолетни ВВ рођен године, ЈМБГ ... и малолетни ГГ рођен ... године, ЈМБГ ... поверавају на самостално вршење родитељског права оцу АА. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да одмах по пријему пресуде малолетну децу ВВ и ГГ преда оцу. Ставом трећим изреке, уређен је начин одржавања личних односа малолетних ВВ и малолетног ВВ са мајком ББ, на тај начин што ће мајка виђати децу у контролисаним условима-у просторијама Центра за социјални рад Кикинда сваког петка почев од 13 сати до 14 сати, када малолетна деца похађају школу пре подне, а када школу похађају у поподневној смени од 10 до 11 сати. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да на име свог доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно износ од 12.000,00 динара, а на име доприноса за издржавање малолетног ГГ 8.000,00 динара, почев од дана предаје деце оцу па убудуће, док за то постоје законски услови, најкасније до 5-ог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун оца деце АА. Ставом петим изреке, констатовано је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 213/2020 од 25.06.2020. године, одбијена је жалба тужиоца, а жалба тужене делимично одбијена а делимично усвојена, па је пресуда Основног суда у Кикинди П2 536/19 од 28.02.2020. године потврђена у делу којим је тужиоцу АА поверено вршење родитељског права у односу на малолетног ГГ, рођеног године, у делу којим је тужена ББ обавезана на предају

малолетног ГГ тужиоцу (оцу детета), у делу начина одржавања личних односа тужене са малолетним ГГ, у делу којим је тужена обавезана на висину доприноса за издржавање малолетног ГГ, као и у делу одлуке о трошковима парничног поступка (делови става један, два, три и четири и став ГГ и пресуде), а преиначена у преосталом непотврђеном делу, тако што је тужбени захтев тужиоца да му се на самостално вршење родитељског права повери малолетни ВВ, уреди начин одржавања личних односа са туженом, одреди висина издржавања тужене у односу на малолетног ВВ и преда малолетни ВВ тужиоцу, одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против ове пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Такође, ревизију је благовремено изјавила и тужена, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 са изменама и допунама) Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису основане.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. став 2. наведеног члана, истакнута у ревизији није законом (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП) прописана као разлог за ревизију.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Првог основног суда у Београду П2 1831/16 од 10.05.2018. године разведен је брак парничних странака, малолетна деца парничних странака ВВ, рођен ... године и ГГ, рођен ... године поверени су мајци ББ на самостално вршење родитељског права уз обавезу оца, тужиоца у овој парници, да на име свог доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно износ од по 20.000,00 динара, а на име доприноса за издржавање малолетног ГГ износ од по 14.000,00 динара месечно. Одређено је да ће се лични односи малолетне деце ВВ и ГГ са оцем одвијати по следећем моделу: деца треба да проводе са оцем сваки други викенд у месецу са ноћењем код оца, почев од петка до недеље, на тај начин што ће отац децу петком преузимати у 19 часова од мајке на адреси тренутног боравишта и децу враћати мајци недељом у 19 часова на исту адресу, деца ће са оцем проводити време у току радне недеље по договору родитеља, 20 дана летњег распуста и 10 дана зимског распуста, сваки други државни и верски празник, као и један дан празника Нове године и евентуално у другим терминима по договору родитеља. Начин одржавања личних односа оца и малолетне деце, а посебно малолетног ВВ, није успостављен у смислу одређеног наведеном пресудом, ВВ је одбијао сваки контакт са оцем, док је тужилац малолетног ГГ наставио уредно да виђа. Центар за социјални рад у Кикинди је дана 12.02.2018. године сачинио план услуга којим је предвидео мере које родитељи могу и треба да предузму како би се код малолетног ВВ превазишао отпор према оцу, у договору са мајком деце. Међутим, тужена је одбила наводећи да је на њу вршен притисак од стране радника центра и да је приморана да прихвати наведени план, због чега до реализације плана није дошло. Тужилац је поднео предлог за покретање извршног поступка у предмету првостепеног суда И 223/18, у коме је дана

09.08.2019. године одређено извршење и наложено туженој да одмах, по пријему решења, малолетног ВВ и ГГ преда на виђање оцу, како је то уређено правноснажном судском одлуком, под претњом новчане казне. Дана 12.02.2019. године извршни суд је закључком изменио средство извршења и одредио извршење принудним одузимањем и предајом малолетне деце ВВ и ГГ оцу на виђање. Када се приступило извршењу дана 15.03.2019. године малолетни ВВ је у присуству мајке одбио да иде код оца. Пре подношења предлога за извршење и за потребе извршног поступка, остварен је контакт у контролисаним условима између малолетног ВВ и тужиоца, међутим комуникација оца са дететом је била негативна. Малолетни ВВ је изјавио да неће да виђа оца „због онога што је он чинио док је породица била на окупу“, наводећи ситуације као на пример да га је отац нервирао (јер је очекивао да одлази на спавање у 20h) и да се не сећа ни једне позитивне ситуације између њега и оца. Према мајци је заузео некритични став, говорећи о њој о суперлативу. Одбио је да виђа оца у контролисаним условима, а сусрет се завршио тако што је малолетни ВВ самоиницијативно изашао из канцеларије пре завршеног разговора. Закључак Центра за социјални рад је да је дошло до отуђења између малолетног ВВ и његовог оца, те да у понашању малолетног ВВ нису перципирани индикатори који би указивали да је дете имало трауматско искуство са оцем. Од покретања извршног поступка отац није виђао малолетног ВВ, он и даље одбија контакт са оцем, док је малолетни ГГ сваки други викенд проводио са оцем уз одређене проблеме. Мајка није дозволила ВВ да борави код оца 20 дана летњег школског распуста у 2018. години, када је отац три месеца раније најавио туженој термин у коме намерава да децу води на море, мајка то није дозволила, и деца те године нису била на мору. Када је тужилац тражио да му тужена преда малолетног ГГ дана 16.08.2018. године, тужена је одбила да дете преда у том термину, заказала други термин, па је померила и уз неколико померања оцу је предала дете које је код оца боравило 10 уместо 20 дана. Центар за социјални рад у Кикинди је новембра 2018. године покренуо поступак корективног надзора према туженој којим је, између осталог, наложио туженој да својим поступцима и понашањем допринесе приближавању малолетног ВВ оцу и реуспостављању њиховог односа, да сарађује са стручним радницима Центра и примењује савете и сугестије стручних радника у погледу виђања деце и оца, као и да се укључи у психотерапијски процес у циљу редефинисања својих поступања према деци у вези пружања подршке остваривању контаката са оцем. У склопу поступка корективног надзора четири пута су организовани контакти у контролисаним условима између малолетног ВВ и оца, али је тужена одбијала да доведе дете у просторије Центра. Тужена је одбијала сваки вид сарадње са Центром, наводећи да ће пристати да она и ВВ разговарају са стручним радницима, под условом да томе присуствује њен адвокат и да се разговори снимају. Корективни надзор је окончан јер није дао очекиване резултате. Тужилац је против тужене поднео две кривичне пријаве, тужена је оглашена кривом пресудом Основног суда у Кикинди К 63/19 од 19.03.2019. године због кривичног дела одузимање малолетног лица јер је дана 15, 16. и 17.08.2018. године, способна да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, онемогућивала извршење судске одлуке тако што је противно пресуди Првог основног суда у Београду П2 1831/16 и решења Основног суда у Кикинди И 223/18 одбила да тужиоцу преда заједничко дете, малолетног ГГ, на пресудом предвиђено виђање у трајању од 20 дана током летњег школског распуста и изречена јој је условна осуда.

Малолетни ВВ одбија сваки контакт и виђање са оцем од момента развода брака својих родитеља, наводећи да неће да виђа оца, а сваки покушај успостављања личних

односа ВВ са тужиоцем, па у и контролисаним условима у Центру за социјални рад, показао се неуспешним због изразито негативног односа малолетног ВВ према оцу и нереаговања на сваки покушај оца да се однос успостави. Саслушан пред првостепеним судом, малолетни ВВ је изјавио да не жели да виђа оца, зато што је био груб, има другу жену и да жели да их отац остави на миру после чега је самовољно устао и напустио судницу, говорећи да неће више да буде ту.

Малолетни ГГ је одржавао личне односе са тужиоцем, према моделу одређеном у пресуди Основног суда у Београду, тако што је одлазио код оца викендом, као и за време распуста, његов однос према оцу је био топао, присан, испуњен нежностима и поверењем, али је током првостепеног поступка у овом спору исти нарушен услед негативног утицаја мајке и старијег брата, мада се исти лако реуспостављао условима када се малолетни ГГ нађе сам у окружењу са својим оцем. У таквим ситуацијама малолетни ГГ за врло кратак временски период намеће своје теме и успоставља садржајан и присан однос са оцем који се у присуству мајке и брата трансформише у понашање потпуне незаинтересованости и умора.

Током првостепеног поступка, договорено је виђање оца са децом уз присуство психолога, у правцу да се исти одржавају од 14 до 17 часова суботом и недељом, који није заживео јер су деца излазила из стана где живе са мајком пред зграду да се виде са оцем и враћала се поново у стан, одбијајући да са оцем успоставе било какав контакт и везу без обзира на његово инсистирање, па је чак и малолетни ГГ одбијао да успостави било какву везу са тужиоцем плашећи се реакције старијег брата.

Тужилац од априла 2019. године није виђао ни малолетног ВВ, ни малолетног ГГ. Центар за социјални рад је у три наврата у току поступка развода брака, који је спроведен пред Првим основним судом у Београду, а потом и у току поступка виђања оца са децом, остварио разговор са децом, након чега је тужена одбијала да доведе децу у Центар за социјални рад у Кикинди, па како није постигнут било какав резултат након упућивања породице на психотерапијске разговоре, јер је тужена увек постављала неке услове, ни након корективног надзора над њом, Центар за социјални рад је упутио оца да поднесе тужбу ради измене одлуке о вршењу родитељског права, јер би даљи рад Центра подразумевао подношење предлога за лишење родитељског права тужене. Тужена вербално износи жељу да сарађује, али те своје наводе не реализује. Деца не остварујући контакт са оцем, губе део идентитета са њим, као и део свог идентитета. Став малолетног ВВ према оцу је усвојен од мајке, одбијање детета да виђа оца је пројектовано од стране мајке и није се стекао утисак да се плаши оца.

Тужилац од 29.11.2019. године има пријављено пребивалиште у ..., радни однос у компанији у којој је радио у ... престао му је дана 31.12.2019. године, као дипломирани ... је са даном 11.12.2019. године пријавио почетак обављања делатности као предузетник предузећа „...“ са седиштем у ..., на адреси у улици ... број Такође, тужилац је доставио изјаву о избору и промени изабраног лекара у Родитељи тужиоца живе у ..., у делу града у коме деца похађају школу и у коме живе са мајком. Малолетни ВВ у време доношења првостепене пресуде је похађао ...разред основне школе, а ГГ је кренуо у ... разред основне школе. Тужена је ..., није у сталном радном односу, месечно може да заради око 30.000 динара. Тужилац за издржавање ГГ плаћа 14.000,00 динара месечно, а за ВВ 20.000,00 динара месечно.

Вештачењем је утврђено да код деце постоји висок степен идентификације са опсесивним ставовима мајке у односу на проживљене проблеме и распад породице, а одговорност за неповољне ситуације везују за личност оца. Старије дете, ВВ, је формирао емотивно-одбацујући однос према личности оца, наметнута тумачења прихватио као свој став. Исказане вербализације млађег детета, ГГ, указују да се у породици намеће идентичан садржај о неповољности о личности оца, који по форми и садржини нису карактеристични за децу њиховог узраста. Мајка је родитељски у базичним развојним потребама посвећена деци и исте задовољава. Индикувана је њена наглашена родитељска функција да деца буду под њеном контролом, да је отац непогодан и неприхватљив за децу. Од прекида заједничког живота деца су под њеном контролом и надзором. Проблем неконтактирања деце и оца указује да она као родитељ не исказује садржајне капацитете у личности и не препознаје емотивне потребе и проблеме своје деце због нерегулисаних односа са оцем. Досадашња искуства кроз саветодавни, корективни и судски поступак нису направили адекватне помаке у њеном родитељском ставу, те изостаје адекватно сагледавање социјално-афективне реалности и емотивних последица у којој се налазе деца условљено њеним упорним ставом да осујети контакте малолетне деце са оцем. Отац деце је у досадашњем периоду испољавао аутентичне активности и потребе да виђа децу, учествовао је у њиховом издржавању и прихватио судски одређени модел контактирања са децом. Поседује родитељске капацитете-мотивацију, афективну топлину, флексибилност у личности, способност разумевања насталих фрустрација у емотивно-социјалном испољавању деце у односу на њега и изражава родитељску спремност за најдекватнијим разрешењем насталих проблема прилагођеним интересима деце у садашњој ситуацији. Спреман је за прихватање свих видова саветованог рада у циљу успостављања бољег односа и сарадње са мајком. Малолетни ВВ је емотивно фиксиран за личност мајке, интровертан је, анксиозно несигуран пред ширим окружењем и прихвата негативне ставове о оцу и садашњој ситуацији, нема ниво социјално емотивне зрелости да самостално следи своја аутентична осећања према другима. Малолетни ГГ према опсервираном односу са оцем испољава све елементе који указују да прихвата очеву личност. Његове исказане вербализације нису аутентичне, већ су наметнуте од другог родитеља и старијег брата. При сусрету са оцем, лако успоставља и остварује садржајни, вербални, присан емотивно-телесни контакт, испољава наглашену спонтаност и постепено преузима иницијативу у разговору са оцем, намеће своје теме, што отац прихвата са спонтаним и адекватним реакцијама, а у присуству старијег брата и мајке испољава елементе умора и незаинтересованости. Вештаци су уложили велики напор да родитеље усмере на решавање проблема у правцу да деца контактирају са оцем, а након сазнања да деца неће мењати животно, социјално, школско и вршњачко окружење, мишљења су да проблематичан развој деце може да се прекине тиме што ће суд вршење родитељског права над децом поверити оцу, с тим да деца са мајком имају контакт у контролисаним условима у Центру за социјални рад у Кикинди.

Првостепени суд је, руковођен налазом и мишљењем вештака, малолетну децу ВВ и ГГ поверио на самостално вршење родитељског права оцу, налазећи да су испуњени услови за измену раније судске одлуке, уредио начин виђања малолетне деце са мајком и обавезао тужену да на име издржавања малолетне деце плаћа и то за малолетног ВВ износ од по 12.000,00 динара месечно, а на име свог доприноса за издржавање малолетног ГГ износ од по 8.000,00 динара месечно.

Другостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је првостепену пресуду у делу који се односи на поверавање, самостално вршење родитељског права, одржавање личних односа и издржавање у односу на малолетног ГГ, потврдио, а преиначио у односу на малолетног ВВ, одбијајући тужбени захтев да се малолетни ВВ повери на самостално вршење родитељског права тужиоцу, оцу, да се уреди начин одржавања личних односа са туженом и одреди висина одржавања и одлучио као у изреци другостепене пресуде.

Одредбом члана 77. Породичног закона прописани су услови за самостално вршење родитељског права, а ставом 3. прописано је да један родитељ врши сам родитељско право на основу одлуке суда када родитељи не воде заједнички живот а нису закључили споразум о вршењу родитељског права.

Одредбом члана 272. став 2. истог закона прописано је да ако родитељи нису закључили споразум о вршењу родитељског права или суд процени да њихов споразум није у најбољем интересу детета, одлуку о поверавању заједничког детета једном родитељу, о висини доприноса за издржавање од стране другог родитеља и о начину одржавања личног односа детета са другим родитељем доноси суд.

Према члану 3. Конвенције о правима детета и члановима 6. и 6б. став 1. Породичног закона, суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета.

Одредбом члана 66. став 1. Породичног закона прописано је да, у спору за заштиту права детета и у спору за вршење односно лишење родитељског права суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета.

Одредбом члана 270. Породичног закона прописано је да пре него што донесе одлуку о заштити права детета или о вршењу односно лишењу родитељског права суд је дужан да затражи налаз и стручно мишљење од органа старатељства, породичног саветовалишта или друге установе специјализоване за посредовање у породичним односима.

Право детета на слободно изражавање мишљења прописано је чланом 65. Породичног закона и то тако што је предвиђено да дете које је способно да формира своје мишљење има право слободног изражавања свог мишљења, те су предвиђена посебна овлашћења која обезбеђују да деца остваре своје право на слободно изражавање мишљења. Овима правима детета коренспондира дужност суда да мишљењу детета посвети дужну пажњу у складу са годинама и зрелошћу детета. Ова дужност суда прописана је у члану 266. став 3. Породичног закона. Међутим, остваривање права на слободно изражавање мишљења детета везано је за принцип најбољег интереса детета који могу бити међусобно контрадикторни и у том случају превагу има најбољи интерес детета, пошто су ова два принципа међусобно повезана, а уважавањем мишљења детета је и веома често у најбољем интересу детета.

У конкретном случају одлука о самосталном вршењу родитељског права тужиоца у односу на малолетног ГГ, а тужене у односу на малолетног ВВ, одржавање личних односа малолетне деце са родитељем са којим не живи и обавеза плаћања доприноса за издржавање деце, донета је сагласно цитираним законским прописима. Малолетни ГГ у односу са оцем испољава све елементе који указују да прихвата очеву

личност, лако остварује контакте, испољава наглашену спонтаност и постепено преузима иницијативу у разговору са оцем, намеће своје теме које отац прихвата са спонтаним и адекватним реакцијама. Његове исказане вербализације нису аутентичне, већ су наметнуте од стране мајке и старијег брата и у њиховом присуству малолетни ГГ испољава елементе умора и незаинтересованости када су усмерени на остваривање елементарних комуникација са оцем. Пошто је дошло до отуђења деце од оца, што се сматра видом емоционалне злоупотребе, јер због неостваривања контакта са оцем деца губе део свог идентитета, те имајући у виду чињеницу да у овом случају малолетни ГГ не би мењао школу, нити средину у којој живи, стекли су се услови за измену одлуке Првог основног суда у Београду од 10.05.2018. године и поверавање малолетног ГГ на самостално вршење родитељског права оцу, тужиоцу у овој парници. Осим тога, оваком одлуком омогућен је контакт малолетног ГГ са оба родитеља, јер ће мајку виђати чешће него што је виђао оца, док је живео с мајком. Такође, правилна је и одлука о начину одржавања личних односа малолетног ГГ са мајком и доприноса за издржавање.

У односу на малолетног ВВ, правилан је закључак другостепеног суда да се нису стекли услови за измену пресуде Првог основног суда у Београду П2 1831/16 од 10.05.2018. године, те да је у најбољем интересу малолетног ВВ да ова одлука не буде измењена, односно да мајка и даље самостално врши родитељско право у односу на малолетног ВВ. Ово посебно имајући у виду мишљење малолетног ВВ датог пред судом и у Центру за социјални рад, чињеницу да није успостављен контакт малолетног ВВ због изразито негативног става према оцу, тужиоцу у овој парници, који је притом постао и његов лични став, без обзира како се формирао и шта је на њега утицало, није оправдано да се измени ранија судска одлука и малолетни ВВ повери на самостално вршење родитељског права оцу. Ово пре свега имајући у виду чињеницу да је он старости одина у моменту пресуђења, да од развода брака родитеља ни једну ноћ није провео код оца, а имајући у виду и чињенице које указују на непримерена размишљања малолетног ВВ у вези са наношењем штетних последица по његов живот и здравље.

Правилан је закључак другостепеног суда да ће, иако ће у конкретном случају доћи до раздвајања малолетне деце, то ће мање неповољно да се одрази на даљи правилан развој деце, а посебно малолетног ГГ, него да исти и даље остане да живи са мајком и братом који врше искључиво негативан утицај на даље одржавање односа малолетног ГГ са оцем, који однос неоправдано покушавају да осујете и спрече.

Супротно ревизијским наводима тужиоца, а имајући у виду утврђено чињенично стање, посебно мишљење малолетног ВВ датог пред судом и у Центру за социјални рад, чињеницу да није успостављен контакт малолетног ВВ због изразито негативног става према оцу најбољи интерес малолетног ВВ је да мајка самостално врши родитељско право, како су то правилно закључили нижестепени судови.

Неосновани су наводи у ревизији тужиоца да другостепени суд није у целости одлучио о тужбеном захтеву, јер није одлучио о виђању деце, ни о другим елементима првостепене пресуде. Наиме, другостепени суд је потврдио првостепену пресуду у делу којим је тужиоцу поверено вршење родитељског права у односу на малолетног ГГ, уз обавезу тужене на предају малолетног ГГ, у делу начина одржавања личних односа тужене са малолетним ГГ и у делу којим је тужена обавезана на висину доприноса за издржавање малолетног ГГ, а преиначена у преосталом непотврђеном

делу одбијањем тужбеног захтева, којим је тужилац тражио да му се на самостално вршење родитељског права повери малолетни ВВ, уреди начин одржавања личних односа са туженом, одреди висина издржавања у односу на малолетног ВВ и преда малолетни ВВ оцу, што значи да није измењена одлука Првог основног суда у Београду П2 1831/16 од 10.05.2018. године, већ ће даље по тој одлици тужена самостално вршити родитељско право у односу на малолетног ВВ, уз обавезу тужиоца да доприноси његовом издржавању, с тим да је начин одржавања личних односа тужиоца са малолетним ВВ одређен у пресуди Првог основног суда у Београду П2 1831/16 од 10.05.2018. године и нижестепеним одлукама није промењен.

Неосновани су наводи у ревизији тужене да би раздвајање деце штетило правилном и потпуном психофизичком развоју деце и онемогућило заштиту њихових права да као браћа одрастају заједно и да се деца од рођења нису раздвајала. Наиме, у току поступка вештачењем је утврђено да треба променити одлуку о вршењу родитељског права, јер је дошло до отуђења деце од оца те да би мајку чешће виђали него што су виђали оца, па је правилно другостепени суд закључио да је раздвајање малолетне деце у садашњим условима мање неповољно да се одрази на правилан развој деце, а посебно малолетног ГГ, имајући у виду негативан утицај мајке и старијег брата на одржавање односа малолетног ГГ са оцем.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу одредбе члана 414. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић